

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας - Αριθμός Δεκαοκτώ

Jeff Pippenger
2025-12-25

Αριθμός Δεκαοκτώ

Εξετάζουμε τη διαθήκη του Άβραμ, και δεν έχουμε ακόμη πραγματευθεί το στοιχείο της προφητείας του Άβραμ που έχει άμεση σχέση με τα εναρκτήρια εδάφια του βιβλίου του Ιωήλ. Η προφητεία του Άβραμ περί 400 ετών δουλείας, μαζί με τα 430 έτη του Παύλου, διαμορφώνει την προφητική δομή που ευθυγραμμίζεται με τα 1290 έτη του Δανιήλ 12:11. Η προφητεία των 1290 ετών του ενδέκατου εδαφίου αποτελεί την ωμέγα προφητική περίοδο της γραμμής των 430 ετών του Άβραμ και του Παύλου. Αυτή η αλήθεια είναι στοιχείο εκείνων που αποσφραγίζονται κατά τις έσχατες ημέρες και διαχωρίζει τους σοφούς από τους ασεβείς.

Σε σύνδεση με την ωμέγα προφητεία των 430 ετών ήταν το σύμβολο των «τεσσάρων γενεών», το οποίο προσδιόριζε μία περίοδο δοκιμαστικού χρόνου για το έθνος που κρατούσε τον εκλεκτό λαό του Θεού σε δουλεία. Για τον Μωυσή αυτό ήταν η Αίγυπτος· για τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι ψάλλουν την ωδή του Μωυσή, είναι η ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής. Οι Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες παριστάνονται ως το «θηρίο της γης» στην Αποκάλυψη δεκατρία, αρχίζουν ως αρνίο και καταλήγουν να λαλούν ως δράκων. Ο Ιωσήφ, σύμβολο του Αρνίου, αντιπροσωπεύει την περίοδο της σχετικής ειρήνης στην Αίγυπτο, έως ότου ανέκυψε νέος Φαραώ και άρχισε η δουλεία. Έτσι, το έθνος που κρίνεται στην τέταρτη γενεά, το οποίο για τον Μωυσή ήταν η Αίγυπτος, είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες. Το υπόλοιπο κρίνεται κατά τον νόμο της Κυριακής, όπως προτυπώθηκε από τις πληγές που κορυφώθηκαν για τους Εβραίους με το αίμα επάνω στους παραστάτες των θυρών τους, και κατόπιν με το έθνος της Αιγύπτου στην Ερυθρά Θάλασσα. Ο Ιωσήφ και ο Μωυσής αντιπροσωπεύουν έναν καλό Φαραώ και έναν κακό Φαραώ, πράγμα που, για τις Ηνωμένες Πολιτείες, είναι πρώτα το αρνίο και έπειτα ο δράκων.

Η προφητεία του Άβραμ περί κρίσεως στην τέταρτη γενεά περιελάμβανε το γεγονός ότι το κλείσιμο της δοκιμασίας είναι προοδευτικό, διότι μέσα στην εκπλήρωση της προφητείας του Άβραμ από τον Μωυσή, όχι μόνον έκλεισε η δοκιμασία για την Αίγυπτο, αλλά απέμενε ακόμη χρόνος για τους Αμορραίους να συμπληρώσουν το ποτήριον του καιρού της δοκιμασίας τους—αφού η Αίγυπτος είχε ήδη συμπληρώσει το δικό της. Η Ερυθρά Θάλασσα για την Αίγυπτο ήταν ο νόμος της Κυριακής για τις Ηνωμένες Πολιτείες, και κατόπιν «κάθε άλλη χώρα επάνω στην υδρόγειο» θα «ακολουθήσει το παράδειγμα» των Ηνωμένων Πολιτειών, όπως παριστάνεται από τους Αμορραίους μετά το κλείσιμο της δοκιμασίας της Αιγύπτου.

Οι Αμορραίοι είναι μία από τις δέκα φυλές που προσδιορίζουν τον κόσμο από τον ποταμό της Αιγύπτου έως τον ποταμό της Βαβυλώνας, στη διαθήκη του Άβραμ, και οι Αμορραίοι, επομένως,

αντιπροσωπεύουν τα έθνη του κόσμου, τα οποία κλείνουν την επιμέρους περίοδο δοκιμασίας τους ως έθνη, μετά τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι Αμορραίοι είναι το βιβλικό σύμβολο της κρίσεως που κλείνει επάνω στον κόσμο, και αυτό συμβαίνει κατά την τρίτη και τετάρτη γενεά. Η Ερυθρά Θάλασσα είναι το σύμβολο του κλεισίματος της δοκιμασίας για τις Ηνωμένες Πολιτείες, και οι Αμορραίοι αντιπροσωπεύουν τα έθνη που κλείνουν προοδευτικά τη δοκιμασία τους έως ότου κλείσει η ανθρώπινη δοκιμασία. Επομένως, οι Αμορραίοι είναι σύμβολο της περιόδου της κρίσεως του νόμου της Κυριακής, από την Ερυθρά Θάλασσα έως την απελευθέρωση του ανατολικού ανέμου, όταν ανοίγεται ο δρόμος της απελευθέρωσης για τον λαό του Θεού.

Αλλά η προφητεία του Άβραμ δεν αναφέρεται μόνον εις την τετάρτην γενεάν υπό την έννοιαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὡς Αἰγύπτου, καὶ τοῦ κόσμου ὡς τῶν Αμορραίων, ἀλλὰ, σημαντικότερον, τοποθετεῖ τὴν γενεάν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἣτις διαβαίνει τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, ὡς «τετάρτην γενεάν». Ὅταν ἀνασύρωμεν, ὅ,τι δύναται νὰ ἀνασυρθῆ, ἐκ τῆς κατανοήσεως τῶν «τεσσάρων γενεῶν» εἰς τὸ πρῶτον βῆμα τῶν τριῶν βημάτων τοῦ Ἄβραμ, θὰ ἐξετάσωμεν τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον βῆμα τῆς διαθήκης τοῦ Ἀβραάμ. Τὸ δεύτερον βῆμα εἶναι τὸ δέκατον ἑβδομον κεφάλαιον, καὶ τὸ τρίτον εἶναι βεβαίως—τὸ εἰκοστὸν δεύτερον κεφάλαιον.

Στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ προσδιορίζονται τρεις προφητικές περίοδοι, και όλες αντιπροσωπεύουν προφητικό χρόνο που έπαυσε το 1844. Αυτές οι τρεις περίοδοι αποσφραγίζονται στις έσχατες ημέρες, και αυτές οι τρεις περίοδοι αντιπροσωπεύουν την αύξηση της γνώσεως που επέρχεται στον λαό του Θεού στις έσχατες ημέρες. Ο Χριστός, ως ο ανήρ ο ενδεδυμένος λινά, εκθέτει την πρώτη από τις τρεις προφητικές περιόδους στο εδάφιο 7, και πράττοντας τούτο, ταυτίζει τον Εαυτό Του με τον άγγελο της Αποκαλύψεως 10, ο οποίος δεν ίσταται επάνω στα ύδατα, αλλά επάνω στη γη και στη θάλασσα.

Και ο άγγελος, τον οποίον είδα να στέκεται επάνω στη θάλασσα και επάνω στη γη, ύψωσε το χέρι του προς τον ουρανό, και ορκίσθηκε σ' Εκείνον που ζει στους αιώνες των αιώνων, ο Οποίος δημιούργησε τον ουρανό και όσα είναι μέσα σ' αυτόν, και τη γη και όσα είναι μέσα σ' αυτήν, και τη θάλασσα και όσα είναι μέσα σ' αυτήν, ότι δεν θα υπάρχει πλέον καιρός.
Αποκάλυψη 10:5, 6.

Στο έβδομο εδάφιο του δωδεκάτου κεφαλαίου, ο άνδρας ο ενδεδυμένος λινά επίσης ομνύει εις Εκείνον που ζει αιωνίως.

Και άκουσα τον άνδρα τον ενδεδυμένον λινά, ο οποίος ήτο επάνω εις τα ύδατα του ποταμού, όταν ύψωσε την δεξιάν αυτού χείρα και την αριστεράν αυτού χείρα προς τον ουρανό, και ώμοσε εις τον Ζώντα εις τους αιώνας ότι θέλει είσθαι δι' έναν καιρόν, καιρούς και ήμισυ καιρού· και όταν συντελέση να διασκορπίση την δύναμιν του αγίου λαού, πάντα ταύτα θέλουσι τελειωθή. Δανιήλ 12:7.

Μας πληροφορεί η έμπνευση ότι η ίδια γραμμή προφητείας που βρίσκεται στο βιβλίο του Δανιήλ επανέρχεται στο βιβλίο της Αποκάλυψης, και η Μιλλεριτική κατανόηση είναι ότι αυτές οι δύο περιγραφές είναι παράλληλα χωρία του Χριστού. Ο Χριστός ως ο Άγγελος με το μικρό βιβλίο, ο οποίος προσδιορίζει το τέλος της εφαρμογής του προφητικού χρόνου το 1844 στο βιβλίο της

Αποκάλυψης, και ο Χριστός ως ο Άνδρας ο ενδεδυμένος λινά στο βιβλίο του Δανιήλ, ο οποίος προσδιορίζει ότι, όταν θα έλθει ο νόμος της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, όλα τα θαυμαστά πράγματα του τελικού οράματος του Δανιήλ θα έχουν τελειώσει. Μέσα σε εκείνη την ιερή ιστορία, η οποία προηγείται του νόμου της Κυριακής και κορυφώνεται σε αυτόν, ο λαός του Θεού επρόκειτο να διασκορπισθεί για μια περίοδο που παριστάνεται με το σύμβολο του 1260. Η περίοδος του διασκορπισμού που προηγείται του νόμου της Κυριακής εκτίθεται στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, όπου ο Μωσής και ο Ηλίας φονεύονται και κείνται νεκροί στην πλατεία επί τρεισήμισι ημέρες, πράγμα που αποτελεί σύμβολο του 1260.

Στο έβδομο εδάφιο, ο άνδρας ο ενδεδυμένος λινά προσδιορίζει ότι, όταν η διασκόρπιση της δυνάμεως του αγίου λαού συμπληρώσει τις τρεισήμισι ημέρες της, τα «θαυμαστά» που επέρχονται επί του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών θα έχουν τελειώσει. Κλείσαμε το τελευταίο άρθρο με το σχόλιο της Αδελφής White επί του τρίτου κεφαλαίου του Ζαχαρία. Η πρώτη πρόταση έλεγε: «Η όραση του Ζαχαρία περί του Ιησού και του Αγγέλου εφαρμόζεται με ιδιότυπη δύναμη στην εμπειρία του λαού του Θεού κατά τις καταληκτικές σκηνές της μεγάλης ημέρας του εξιλασμού.» Στο κεφάλαιο, και στο εμπνευσμένο σχόλιο της Αδελφής White επί του κεφαλαίου, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι οι «άνδρες προς θαυμασμόν». Τα «θαυμαστά» της τελευταίας οράσεως του Δανιήλ, τα οποία ολοκληρώνονται με τον νόμο της Κυριακής, είναι τα «θαυμαστά» που συνδέονται με τη σφράγιση του λαού του Θεού.

Το δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ παρέχει το φως που σφραγίζει τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες στις έσχατες ημέρες. Το φως αυτό παριστάνεται από τρεις προφητικές περιόδους, οι οποίες όλες αναγνωρίστηκαν και εδραιώθηκαν ως αλήθεια στην ιστορία των Μιλλεριτών. Οι τρεις περίοδοι παρουσιάζονται σε τρία εδάφια και είναι τρεις στύλοι που υποβαστάζουν τη δομή της αλήθειας. Η δομή της αλήθειας υποβαστάζεται με μια διαδικασία τριών βημάτων. Αυτή η διαδικασία των τριών βημάτων παριστάνεται, μέσα στο απόσπασμα των εννέα εδαφίων (4–12), από τα τρία εδάφια που παρουσιάζουν προφητικό χρόνο. Αυτές οι τρεις προφητικές περίοδοι, όταν προσεγγίζονται από τη θεμελιώδη κατανόηση των Μιλλεριτών, παράγουν τρεις συμβολικές περιόδους που ορίζονται σε συμφωνία με τη μιλλεριτική κατανόηση, αλλά δεν εφαρμόζουν το στοιχείο του χρόνου.

Αι τρεις περίοδοι ευρίσκονται εντός αυτού τούτου του χωρίου της Γραφής το οποίον ορίζει «τη διαδικασία κατά την οποίαν η προφητεία σφραγίζεται — και κατόπιν αποσφραγίζεται», περιλαμβάνον και την κλασικήν βιβλικήν περιγραφήν μίας τριπλής διαδικασίας δοκιμασίας. Οι εννέα στίχοι οι οποίοι αρχίζουν με την εντολήν προς τον Δανιήλ να σφραγίσει το βιβλίον αυτού, είναι ακριβώς οι στίχοι όπου εκτίθενται αι τρεις περίοδοι, και εντός εκείνων των εννέα στίχων η διαδικασία του εξαγνισμού, η οποία επιτελείται όταν η αλήθεια αποσφραγίζεται, εκφράζεται ως «καθαρισθώσι και λευκανθώσι και δοκιμασθώσι». Αι τρεις περίοδοι εντός των τριών στίχων αποτελούν την αύξησιν της γνώσεως, εν τω καιρώ του τέλους, εν ταις εσχάταις ημέραις, αι οποίαι αντιπροσωπεύουν την τελικήν διαδικασίαν δοκιμασίας και σφραγίσεως του λαού της διαθήκης του Θεού. Εκείνη η ιστορία είναι όπου εκτίθενται τα συμβολικά «θαυμάσια» τα οποία επέρχονται επί τον λαόν του Θεού εν ταις εσχάταις ημέραις. Παρακαλώ αναγνώσατε εκ νέου την παράγραφον ταύτην.

Αι τρεις περίοδοι, εις τους τρεις στίχους του εννεαστίχου αποσπάσματος, αντιπροσωπεύουν το αποκορύφωμα του βιβλίου του Δανιήλ, και το αποκορύφωμα που αντιπροσωπεύεται εκεί είναι το αποκορύφωμα της εσωτερικής προφητικής γραμμής· είναι η ιστορία του πώς ένας λίθος «αποκόπτεται» από ένα όρος, άνευ χειρών, πράγμα το οποίον είναι η ιστορία του υπολοίπου. Εκείνη η εσωτερική γραμμή αντιπροσωπεύεται εις τα κεφάλαια δέκα και δώδεκα, και το αποκορύφωμα της εξωτερικής γραμμής της προφητείας βρίσκεται εις τους τελευταίους στίχους του ενδεκάτου κεφαλαίου, και εις τους πρώτους ολίγους στίχους του Δανιήλ δώδεκα.

Αυτές οι τρεις περίοδοι αποτελούν επίσης την κορυφή των οραμάτων της μαρτυρίας τόσο του ποταμού Ουλαΐ όσο και του ποταμού Χιδδέκελ, και οι τρεις αυτοί στίχοι περιλαμβάνουν μία προφητική περίοδο η οποία αντιπροσωπεύει την κορυφαία εκπλήρωση της προφητείας του χρόνου της διαθήκης, η οποία παρέχει τόσο τον Άβραμ όσο και τον Παύλο ως μάρτυρες. Ο Ιησούς, ως ο Άνθρωπος ο ενδεδυμένος λινά, βρίσκεται στο εδάφιο επτά, περιπατών επάνω στα ύδατα. Στο εδάφιο ένδεκα, δύο φωνές, οι οποίες είναι επίσης η φωνή του Χριστού, ο Άβραμ και ο Παύλος, ίστανται για να καταθέσουν μαρτυρία. Στο εδάφιο δώδεκα παριστάνεται η ιστορία της σφραγίσεως του λαού του Θεού, διότι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι παρθένοι, και οι παρθένοι βιώνουν την παραβολή των δέκα παρθένων, και η ευλογία στο εδάφιο δώδεκα είναι επάνω σε εκείνους που αναμένουν. Εκείνοι που αναμένουν στην παραβολή, και οι οποίοι είναι «μακάριοι», είναι εκείνοι που λαμβάνουν το ένδυμα που τους επιτρέπει να εισέλθουν στον γάμο, όταν η θύρα κλείσει.

Στο έβδομο εδάφιο, ο Ιησούς περιπατεί επάνω στα ύδατα, πράγμα το οποίο προκαλεί φόβο· όμως ο Πέτρος αποφασίζει να πιστεύσει και αρχίζει να περιπατεί και να δοξάζει τον Θεό· αλλά ο Πέτρος αποτελεί συχνά σύμβολο αμφοτέρων των τάξεων, και η δόξα μεταστρέφεται πάλι σε φόβο, καθώς είχε φθάσει η ώρα της κρίσεώς του. Η πρώτη περίοδος που εντοπίζεται στο έβδομο εδάφιο αντιπροσωπεύει το άγγελμα του πρώτου αγγέλου. Ο Ιησούς είναι επάνω στα ύδατα, σύμβολο του φόβου και του πρώτου αγγέλου. Κατόπιν ο Ιησούς προσδιορίζει μία περίοδο κατά την οποία θα δοξάσει τον λαό Του πριν από την κρίση του νόμου της Κυριακής. Και τα τρία στοιχεία των τριών αγγέλων βρίσκονται μέσα στο έβδομο εδάφιο, διότι το έβδομο εδάφιο είναι το πρώτο από τρία εδάφια που αντιπροσωπεύουν τους τρεις αγγέλους.

Το εδάφιο ένδεκα παρέχει έναν «διπλασιασμό» με τη μαρτυρία του ως ωμέγα προς τις φωνές άλφα του Άβραμ και του Παύλου. Οι «διπλασιασμένες» φωνές τους συγχωνεύονται ώστε να εκθέσουν την προφητεία του χρόνου της διαθήκης, και το εδάφιο ένδεκα εκπληρώνει την προφητεία ως το ωμέγα, προσδιορίζοντας την προφητική περίοδο που καταλήγει με την πτώση της Βαβυλώνας το 1798, και έτσι προτυπώνει την πτώση της Βαβυλώνας όταν ο Μιχαήλ εγείρεται κατά τις έσχατες ημέρες. Στο εδάφιο ένδεκα έχουμε έναν διπλασιασμό προφητών, και μία περίοδο που αντιπροσωπεύει δύο πτώσεις της Βαβυλώνας, αντιπροσωπεύοντας έτσι το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου που ανήγγειλε ότι, «Έπεσεν, έπεσεν η Βαβυλών».

Το εδάφιο επτά είναι το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, και το εδάφιο ένδεκα είναι το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, και το εδάφιο δώδεκα, το οποίο είναι το Δανιήλ 12*12 ή Δανιήλ 144, αφορά τη διάκριση μεταξύ των σοφών και των μωρών, η οποία επιτελείται στη διαδικασία της κρίσεως που καταλήγει στη φανέρωση του χαρακτήρα κατά την κρίση της κρίσεως. Το εδάφιο δώδεκα είναι το

μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο προσδιορίζει πώς ο κόσμος διαιρείται σε δύο τάξεις, και το αντίστοιχο της εξωτερικής απεικόνισης αυτής ακριβώς της διαιρέσεως από τον τρίτο άγγελο είναι η εσωτερική διαίρεση του τρίτου αγγέλου, η οποία παριστάνεται στο εδάφιο δώδεκα. Τα εδάφια επτά, ένδεκα και δώδεκα είναι το μήνυμα των τριών αγγέλων, και τα εδάφια είναι το φως που αποσφραγίζεται στις έσχατες ημέρες. Το ότι αυτά τα τρία εδάφια αποσφραγίζονται στις έσχατες ημέρες εναρμονίζεται με την Αποκάλυψη, κεφάλαιο δέκα.

Ο Χριστός, ως ο ισχυρός άγγελος, καθώς και ως ο Λέων της φυλής του Ιούδα στο δέκατο κεφάλαιο, έκραξε ως «λέων», και ο βρυχηθμός Του παρήγαγε επτά βροντές, οι οποίες εσφραγίστησαν, όπως και το δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ. Πρόκειται για παράλληλα χωρία. Για τον λόγο αυτόν, οι τρεις περίοδοι στο δωδέκατο κεφάλαιο είναι επίσης οι επτά βροντές της Αποκάλυψης 10.

Οι «επτά βροντές» είναι απλώς μία ακόμη έκφραση του Χριστού ως Άλφα και Ωμέγα, διότι ο πρωταρχικός συμβολισμός των «επτά βροντών» είναι ότι αντιπροσωπεύουν μια «σκιαγράφηση γεγονότων» που έλαβαν χώρα από το 1798 έως το 1844 και επαναλαμβάνεται σε «μελλοντικά γεγονότα» τα οποία «θα αποκαλυφθούν με τη σειρά τους» στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Οι «επτά βροντές» είναι, επομένως, σύμβολο του Άλφα και του Ωμέγα· ο οποίος είναι επίσης η αρχή και το τέλος, ο πρώτος και ο έσχατος, το θεμέλιο και ο ναός, ο ακρογωνιαίος λίθος και ο επιτελικός λίθος — οι επτά βροντές.

Το φως των τριών συμβολικών περιόδων στο Δανιήλ δώδεκα πρέπει να εναρμονίζεται με το φως των επτά βροντών, διότι αποτελούν την ίδια ακριβώς προφητική γραμμή. Κατά την πρώτη περίοδο ο Χριστός υψώνει αμότερες τις χείρες προς τον ουρανό, όπως πράττει με τη μία χείρα στην Αποκάλυψη δέκα. Στην Αποκάλυψη δέκα, η χείρα Του καθίσταται το σύμβολο του τέλους της εφαρμογής του προφητικού χρόνου, σηματοδοτώντας τη μετάβαση από προφητικές χρονικές περιόδους σε απλώς προφητικές περιόδους. Αυτή η μετάβαση του μείζονος προφητικού κανόνα που χρησιμοποιούσαν οι Μιλλερίτες προτυπωνόταν από τη μεγάλη μετάβαση από το κυριολεκτικό στο πνευματικό κατά τον καιρό του Χριστού.

Ο απόστολος Παύλος ανεδείχθη για να θεμελιώσει τον κύριο προφητικό κανόνα που συνδέεται με την προφητική γραμμή ενός εκλεκτού λαού. Στην ίδια την απαρχή του πνευματικού Ισραήλ, θεσπίζεται ένας κύριος προφητικός κανόνας, ο οποίος επανακαθορίζει αυτήν την ίδια τη διαθήκη. Από τότε και εξής, το να είναι κανείς τέκνο του Αβραάμ σήμαινε να είναι τέκνο του Αβραάμ διά της πίστεως, όχι διά του αίματος. Αυτή η προφητική αρχή τέθηκε πρωτίστως σε ισχύ διά της γραφίδος του Παύλου, ο οποίος, ως προς τούτο, προεικόνιζε τον Χριστό στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο δέκα, μεταβάλλοντας και τερματίζοντας την προφητική εφαρμογή του χρόνου το 1844.

Η διαθήκη με την ανθρωπότητα συμβολίζεται από το ουράνιο τόξο, και η Κιβωτός του Νάε αντιπροσωπεύει μία χρονική περίοδο, πριν και μετά τον κατακλυσμό, κατά την οποία δεν υπήρχε σαφώς προσδιορισμένος εκλεκτός λαός. Η κλήση του Αβραάμ αντιπροσώπευε μία μεγάλη και σημαντική μεταβολή στην προφητική σχέση του Θεού με την ανθρωπότητα. Η διαθήκη που συνήφθη με τον Αβραάμ αντιπροσώπευε μία μεγάλη μετατόπιση στη γραμμή της ιστορίας της διαθήκης, και με αυτόν τον τρόπο προεικόνιζε τη μεγάλη μετατόπιση από το κυριολεκτικό στο

πνευματικό κατά τις ημέρες του Παύλου, και από την εφαρμογή χρόνου στη μη εφαρμογή χρόνου το 1844.

Η πρώτη μετατόπιση στη διαθήκη του Θεού με την ανθρωπότητα ήταν ο Κήπος, και η σαφώς διακηρυγμένη μεταβολή ήταν οι περιορισμοί επί του δένδρου της ζωής, ενώ επίσης επέφερε και αλλαγή ενδύματος, από πνευματικό φως σε κυριολεκτικό δέρμα αμνού. Η επόμενη μεγάλη μετατόπιση στην ιστορία της διαθήκης είναι ο κατακλυσμός, τον οποίο αντιπροσωπεύει ο Νώε, όπως έκανε και ο Αδάμ στην πρώτη μεγάλη μετατόπιση της διαθήκης. Έπειτα ακολουθεί η μετατόπιση προς έναν εκλεκτό λαό με τον Άβραμ, η οποία οδήγησε στον Μωυσή, ο οποίος εισάγει τις προφητικές αρχές ότι μία ημέρα αντιπροσωπεύει ένα έτος. Η αρχή αυτή ισχύει μέχρι το 1844, όταν υπήρξε άλλη μία μεγάλη μετατόπιση της διαθήκης. Στις μεγάλες εποχές της ιστορίας της διαθήκης υπάρχει πάντοτε μία μεγάλη μετατόπιση σε μια αρχή του προφητικού Λόγου του Θεού. Αυτή η μετατόπιση κατά την ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι ότι το Άλφα Ωμέγα είναι η Αλήθεια. Το Άλφα και το Ωμέγα είναι η αρχή ότι το τέλος απεικονίζεται πάντοτε με την αρχή στον Λόγο του Θεού. Συνδεδεμένη με αυτή την αρχή του άλφα και του ωμέγα είναι η τριμερής δομή της εβραϊκής λέξεως «αλήθεια».

Η μείζων προφητική μετατόπιση κατά τη διάρκεια της ιστορίας του υπολοίπου παριστάνεται άμεσα σε καθεμία από τις μεγάλες ιστορίες των διαθηκών, και ομοίως και σε άλλες γραμμές αλήθειας. Το «κλειδί» που τίθεται επάνω στον Ελιακίμ στο Ησαΐα 22:22 είναι το ίδιο κλειδί που δόθηκε στον Πέτρο στο Πανεία στο Κατά Ματθαίον κεφάλαιο δεκάτο έκτο. Το κλειδί αυτό δίδεται στην εκκλησία της Φιλαδελφείας, και ο Ουίλλιαμ Μίλλερ ήταν εκείνος στον οποίο δόθηκε το κλειδί που του επέτρεψε να συνδεθεί με την αρχή ημέρα-για-ένα-έτος ακριβώς στην ημέρα, η οποία είχε καταγραφεί από τον Μωυσή κατά την ιστορία του Μωυσή, η οποία προτυποποιούσε την ιστορία των Μιλλεριτών. Η σύνδεση του Μίλλερ με την προφητεία του Μωυσή παριστάνεται από τη σύνδεση του Παύλου με την προφητεία του Άβραμ. Και γιατί να μη συνδεθεί ο Μίλλερ με τον Μωυσή, αφού η σωτηρία του Μωυσή μέσα σε μία κιβωτό είχε συνδεθεί με τη σωτηρία του Νώε μέσα σε μία κιβωτό, ώστε να συνδεθούν αμφοτέρους οι διαθήκες μεταξύ τους. Οι μετατοπίσεις της προφητικής εφαρμογής που αρχίζουν στην Εδέμ προσδιορίζουν ότι μία μείζων αποκάλυψη προφητικού φωτός ταυτοποιείται στην ιστορία του τελικού λαού της διαθήκης—των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Υποστηρίζω ότι η μείζων προφητική μετατόπιση παριστάνεται με τις επτά βροντές, οι οποίες συνδέονται άμεσα με τις τρεις περιόδους στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ και αναγνωρίζονται μόνον όταν εφαρμόζονται οι αρχές του άλφα και του ωμέγα επάνω σε μία εφαρμογή γραμμή επί γραμμή, η οποία εδράζεται επάνω στην τρισταδιακή δομή της αλήθειας.

Στα εδάφια που αμέσως προηγούνται της αναγγελίας ότι «χρόνος δεν υπάρχει πλέον», ο Χριστός εισήγαγε τις επτά βροντές, οι οποίες, όπως και οι αλήθειες του Δανιήλ δώδεκα, είχαν σφραγιστεί. Το συμφραζόμενο για τον άνδρα τον ενδεδυμένο λινά, ο οποίος υψώνει και τα δύο χέρια στο δωδέκατο κεφάλαιο, είναι το άνοιγμα των σφραγίδων του βιβλίου του Δανιήλ, και το συμφραζόμενο για τον Χριστό, τον Λέοντα, στην Αποκάλυψη δέκα είναι η σφράγιση των επτά βροντών. Η Αδελφή White παραλληλίζει τη σφράγιση των επτά βροντών με τη σφράγιση του βιβλίου του Δανιήλ.

«Αφού οι επτά αυτές βροντές εξέφεραν τις φωνές τους, η εντολή δίδεται στον Ιωάννη όπως και στον Δανιήλ σχετικά με το μικρό βιβλίο: “Σφράγισε εκείνα τα πράγματα τα οποία εξέφεραν οι επτά βροντές.” Αυτά αφορούν μελλοντικά γεγονότα, τα οποία θα αποκαλυφθούν με τη σειρά τους.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, 971.

Οι επτά βροντές προσδιορίζονται από το δέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης και από το Πνεύμα της Προφητείας, καθώς και από την ιστορία των Μιλλεριτών από το 1840 έως το 1844, η οποία επαναλαμβάνεται στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Στο ίδιο χωρίο δηλώνεται: «Το ιδιαίτερο φως που δόθηκε στον Ιωάννη και εκφράστηκε στις επτά βροντές ήταν μια απεικόνιση γεγονότων που θα συνέβαιναν υπό τα μηνύματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου. Δεν ήταν το καλύτερο για τον λαό να γνωρίζει αυτά τα πράγματα, διότι η πίστη τους έπρεπε κατ’ ανάγκην να δοκιμαστεί. Κατά την τάξη του Θεού θα διακηρύσσονταν αλήθειες θαυμαστότατες και προχωρημένες.» Οι Μιλλερίτες δεν κατανοούσαν ότι επρόκειτο να έλθουν αντιμέτωποι με δύο απογοητεύσεις, διότι η έλλειψη κατανόησής τους είχε σχεδιαστεί ώστε να τους δοκιμάσει. Οι Μιλλερίτες δεν υποψιάζονταν καμία «προχωρημένη αλήθεια», δηλαδή, δεν ανέμεναν καμία «μείζονα προφητική μετατόπιση» στην ιστορία της διαθήκης.

Μολονότι «δεν ήταν το καλύτερο για τον» Μιλλεριτικό «λαό να γνωρίζει αυτά τα πράγματα», οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες δοκιμάζονται με την ίδια ιστορία, όχι όμως επειδή παρανόησαν αθώα την ιστορία, αλλά επειδή δεν κατανοούν μια ιστορία την οποία απαιτείται να γνωρίζουν. Είναι η ίδια δοκιμασία, μόνο αντεστραμμένη. Ο Ιωάννης, στην Αποκάλυψη δέκα, εκπροσωπεί πρώτιστα και κυρίως τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες και μόνον δευτερευόντως το Μιλλεριτικό κίνημα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου. Αυτό αναγνωρίζεται όταν βλέπει κανείς ότι ο Ιωάννης πληροφορείται εκ των προτέρων, πριν φάγει το μικρό βιβλίο, ότι αυτό θα ήταν γλυκό και έπειτα πικρό. Δεν ήταν το καλύτερο για τους Μιλλερίτες να γνωρίζουν τι σήμαινε αυτό, αλλά ο Ιωάννης εκπροσωπεί έναν λαό που γνωρίζει εκ των προτέρων τι συμβαίνει όταν οι Μιλλερίτες έφαγαν το μικρό βιβλίο.

Και πήγα προς τον άγγελο και του είπα: Δώσε μου το μικρό βιβλίο. Και μου είπε: Πάρε το και κατάφαγέ το· και θα πικράνει την κοιλιά σου, αλλά στο στόμα σου θα είναι γλυκό σαν μέλι. Και πήρα το μικρό βιβλίο από το χέρι του αγγέλου και το κατέφαγα· και ήταν στο στόμα μου γλυκό σαν μέλι· και μόλις το έφαγα, η κοιλιά μου πικράθηκε. Αποκάλυψη 10:9, 10.

Στον Ιωάννη προαναγγέλλεται η γλυκόπικρη εμπειρία από το 1840 έως το 1844, η ιστορία που απεικονίζεται στο δέκατο κεφάλαιο. Η εμπειρία εκείνη, η οποία παριστάνεται τόσο καθαρά στα εδάφια εννέα και δέκα, προσδιορίζεται επίσης με σαφήνεια στα εδάφια δύο έως τέσσερα.

Και είχε στο χέρι του ένα μικρό βιβλίο ανοιγμένο· και έθεσε το δεξί του πόδι επάνω στη θάλασσα, και το αριστερό του πόδι επάνω στη γη, και έκραξε με δυνατή φωνή, καθώς όταν λέων βρυχάται· και όταν έκραξε, οι επτά βροντές έδωσαν τις φωνές τους. Και όταν οι επτά βροντές έδωσαν τις φωνές τους, εγώ επρόκειτο να γράψω· και ήκουσα φωνή από τον ουρανό, που μου έλεγε, Σφράγισε όσα είπαν οι επτά βροντές, και μη τα γράψεις. Αποκάλυψη 10:2-4.

Οι «επτά βροντές» αντιπροσωπεύουν «μια περιγραφή γεγονότων» που επρόκειτο να διαδραματισθούν υπό τον πρώτο και δεύτερο άγγελο, καθώς και «μελλοντικά γεγονότα τα οποία

θα αποκαλυφθούν κατά τη σειρά τους». Οι «επτά βροντές» αντιπροσωπεύουν την αλήθεια ότι η ιστορία των Μιλλεριτών επαναλαμβάνεται στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και οι αλήθειες που αποσφραγίστηκαν κατά τον καιρό του τέλους, από το 1798 και εξής, αντιπροσωπεύουν μια αποσφράγιση της αλήθειας στις έσχατες ημέρες του λαού του Θεού. Ο Ιησούς στην Αποκάλυψη δέκα αντιστοιχεί προς τον Ιησού στον Δανιήλ δώδεκα. Και στα δύο χωρία εκτίθεται η σφράγιση και η αποσφράγιση της δοκιμαστικής αλήθειας στις έσχατες ημέρες.

Μερικοί ίσως υποστηρίζουν ότι στο εδάφιο επτά ομιλεί ο Ιησούς, ενώ στα εδάφια ένδεκα και δώδεκα ο Γαβριήλ ομιλεί προς τον Δανιήλ· όμως μπορεί επίσης να γίνει κατανοητό ότι ο Ιησούς ομιλεί και στα τρία χωρία. Σε οποιαδήποτε πλευρά του ζητήματος, είναι η φωνή του Χριστού που ομιλεί μέσω του Δανιήλ, και οι τρεις προφητικές περίοδοι του δωδεκάτου κεφαλαίου είναι λόγια του Χριστού, και Αυτός εκθέτει τις τρεις περιόδους μέσα στη δομή της αληθείας. Και οι τρεις περίοδοι είναι εσφραγισμένες, καθιστώντας τες ένα τριπλό σύμβολο.

Το έβδομο εδάφιο αναφέρεται στην ολοκλήρωση των θαυμασίων, προσδιορίζοντας ως το τελικό έργο του Χριστού στα Άγια των Αγίων την εξάλειψη των αμαρτιών και τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το πρώτο εδάφιο προσδιορίζει τα «θαυμάσια», και το τελευταίο από τα τρία εδάφια επίσης προσδιορίζει τα «θαυμάσια» ως εκείνους που είναι μακάριοι επειδή ανέμειναν και βίωσαν μια πρώτη απογοήτευση. Η ενδιάμεση περίοδος προσδιορίζει την ανταρσία της ανθρωπότητας κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής, ενώ ταυτοχρόνως προσδιορίζει την περίοδο που οδηγεί στον νόμο της Κυριακής ως περίοδο προετοιμασίας για τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Όλα τα εδάφια προσδιορίζουν άμεσα «εκείνα που θα συμβούν» στον λαό του Δανιήλ «στις έσχατες ημέρες». Και τα τρία εδάφια αναφέρονται στο θέμα του εξαγνισμού των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η πρώτη περίοδος αντιστοιχεί στην τρίτη περίοδο, και η ενδιάμεση περίοδος αντιπροσωπεύει την ανταρσία ολόκληρου του κόσμου καθώς πορεύεται προς τον Αρμαγεδδώνα.

Εάν εκείνες οι τρεις περίοδοι είναι επίσης οι επτά βροντές, τότε τα τρία εδάφια πρέπει να προσδιορίζουν «μελλοντικά γεγονότα, τα οποία θα [αποκαλυφθούν] κατά τη σειρά τους», και εκείνα τα «μελλοντικά γεγονότα» θα εναρμονίζονταν με την «περιγραφή των γεγονότων που διαδραματίστηκαν υπό τον πρώτο και τον δεύτερο άγγελο» από το 1840 έως το 1844. Υπάρχουν αρκετές αλήθειες τις οποίες το παρόν κίνημα έχει αποδεχθεί και οι οποίες διαφέρουν σαφώς από την κατανόηση των πρωτοπόρων, πλην όμως όλες αυτές οι αλήθειες συμφωνούν με την κατανόηση των πρωτοπόρων. Έχει συντελεσθεί μια μεγάλη προφητική μετατόπιση από τους Μιλλερίτες έως σήμερα. Η αρχή ημέρα προς έτος είναι το κλασικό παράδειγμα, αλλά υπάρχουν και άλλες. Ένα παράδειγμα μεγάλης προφητικής μετατόπισης παριστάνεται σε συνάφεια με τις επτά βροντές.

Αφού ειπώθηκε στον Ιωάννη στο τελευταίο εδάφιο του δεκάτου κεφαλαίου ότι πρέπει να προφητεύσει πάλι, τονίζοντας έτσι ότι η ιστορία του δεκάτου κεφαλαίου αντιπροσώπευε τόσο το κίνημα των Μιλλεριτών όσο και τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, του δόθηκε μία ράβδος για να μετρήσει τον ναό, αλλά του ειπώθηκε να αφήσει έξω την αυλή.

Και μου δόθηκε κάλαμος όμοιος με ράβδο· και ο άγγελος εστάθη, λέγοντας: Σήκω και μέτρησε τον ναό του Θεού, και το θυσιαστήριο, και εκείνους που προσκυνούν μέσα σ' αυτόν. Αλλά την αυλή που είναι έξω από τον ναό άφησέ την έξω, και μη τη μετρήσεις· διότι δόθηκε στα έθνη· και την αγία πόλη θα καταπατήσουν σαράντα δύο μήνες. Αποκάλυψη 11:1, 2.

Κατά τη μέτρηση του ναού μετά το 1844, λέγεται στον Ιωάννη να αφήσει έξω τα έθνη, τα οποία παριστάνονται ως η αυλή. Η απεικόνιση αυτή, το 1844, προσδιόριζε ότι ο Θεός μόλις είχε εκλέξει μία νέα νύμφη της διαθήκης, και τότε έγινε διάκριση μεταξύ της νύμφης Του και της αυλής. Η αδελφή White είναι σαφής ότι η αυλή αντιπροσωπεύει τα έθνη και ο ναός είναι ο εκλεκτός λαός του Θεού· απλώς διαβάστε το κεφάλαιο «The Outer Court» στο έργο The Desire of Ages.

Ο Ιωάννης απεικονίζει τους Μιλλεριτικούς, οι οποίοι μόλις είχαν καταστεί ο εκλεκτός λαός του Θεού το 1844. Έγινε διάκριση μεταξύ των Μιλλεριτικών, οι οποίοι μόλις είχαν βιώσει το γλυκόπικρο μήνυμα, και του υπολοίπου ομολογούντος χριστιανικού κόσμου, ο οποίος παριστάνεται ως Εθνικοί.

Το θεμέλιο ετέθη από το 1840 έως την πρώτη απογοήτευση, και ο ναός ολοκληρώθηκε κατά τη διάρκεια της διακήρυξης της Μεσονύκτιας Κραυγής. Έπειτα ήλθε η μεγάλη απογοήτευση, και στον Ιωάννη λέγεται να εγερθεί και να μετρήσει, αλλά να αφήσει έξω τους Εθνικούς. Ο Ιωάννης απεικονίζει το άνοιγμα της κρίσεως, και για τον λόγο αυτόν η έμπνευση εφαρμόζει τη μέτρηση του Ιωάννη στα εδάφια ως σύμβολο της διερευνητικής κρίσεως. Όσα μόλις εκθέσαμε σχετικά με τον Ιωάννη ως σύμβολο μετρήσεως συμφωνούν με την τυπική Αντβεντιστική κατανόηση, αλλά σε αυτή την κίνηση υπήρξε μια μεγάλη μετατόπιση στην κατανόηση του συμβόλου.

Σε συμφωνία με την κατανόηση των Μιλλεριτών, καταλήξαμε να δούμε ότι μέσα στην ιστορία των Μιλλεριτών, όπως αυτή παριστάνεται από τον Ιωάννη στο δέκατο κεφάλαιο, υπήρχε επίσης μια προφητεία ενός παράλληλου κινήματος που θα γινόταν οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Αναγνωρίσαμε ότι, εάν λάμβανε κανείς τις μετρήσεις της ιστορίας των Μιλλεριτών και άφηνε εκτός τον καιρό των εθνών, μπορούσε να δει ακριβώς τον ίδιο ναό που μετρούσε ο Ιωάννης.

Καταλήξαμε να διακρίνουμε ότι η μία χρονική προφητεία των 2520 ετών λήγει το 1798 και η άλλη το 1844, αποκαλύπτοντας έτσι μια περίοδο σαράντα έξι ετών κατά την οποία ο Χριστός οικοδόμησε τον Μιλλεριτικό ναό. Ο Ιωάννης προσδιόρισε την αυλή ως Εθνικούς, και υπάρχει ένας προφητικός «καιρός των Εθνών».

Καὶ θέλουσι πέσει ἐν στόματι μαχαίρας, καὶ θέλουσιν ἀχθῆ εἰς αἰχμαλωσίαν εἰς πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ θέλει καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐθνῶν, ἕως οὗ πληρωθῶσιν οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν. Λουκᾶς 21:24.

Οι «καιροί» των εθνών είναι στον πληθυντικό και αντιπροσωπεύουν τις δύο περιόδους κατά τις οποίες τόσο ο κυριολεκτικός όσο και ο πνευματικός Ισραήλ καταπατήθηκαν. Η τελευταία από τις δύο αυτές καταπατήσεις από τον παγανισμό, ακολουθούμενη από τον παπισμό, έληξε το 1798. Παρά τα όσα μπορεί να υποστηριχθούν, οι «καιροί των εθνών» έληξαν το 1798, με την άφιξη του πρώτου αγγέλου. Ο Ιωάννης έπρεπε να αρχίσει να μετρά το 1798, και όχι νωρίτερα. Τοποθετήθηκε στην ιστορία του 1844, ώστε το να παραλειφθεί η περίοδος που έληξε το 1798, ήταν να

παρλειφθεί η αυλή, και έτσι αποκαλύπτετε τα σαράντα έξι έτη κατά τα οποία ο Μιλλεριτικός ναός ανεγέρθηκε από τον Αγγελιαφόρο της Διαθήκης. Πολλές συναφείς αλήθειες προκύπτουν από αυτή την εφαρμογή, αλλά απλώς το χρησιμοποιώ αυτό ως παράδειγμα φωτός το οποίο είναι διαφορετικό από την κατανόηση των πρωτοπόρων, αλλά είναι φως που δεν αντιφάσκει προς τις αρχικές αλήθειες, αλλά δεν εφαρμόζει πλέον χρόνο.

Εκείνη η συγκεκριμένη αλήθεια είχε αναγνωρισθεί πριν από την 11η Σεπτεμβρίου, αλλά εδραιώθηκε πραγματικά σε βάθος μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Η αλήθεια περί του ότι ο Ιωάννης μετρά τον ναό δεν μπορεί να διαχωρισθεί από τις επτά βροντές, διότι πρόκειται για το ίδιο ακριβώς χωρίο. Υπάρχει μία αλήθεια σχετικά με την εφαρμογή των επτά βροντών, η οποία είχε σφραγισθεί μέχρι την περίοδο κατά την οποία εκπληρώνονται τα «θαυμάσια» του δωδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Η εφαρμογή των «επτά βροντών», η οποία αποσφραγίσθηκε μετά τον Ιούλιο του 2023, ευθυγραμμίζεται απολύτως, ή μάλλον, θα έπρεπε να πω ότι συμπληρώνει, κατά βαθύ τρόπο, τους τρεις στίχους του Δανιήλ 12.

Η αδελφή White χρησιμοποιεί τη λέξη complement, όχι τη λέξη compliment, για να περιγράψει τη σχέση των βιβλίων του Δανιήλ και της Αποκάλυψης. Το complement, που σημαίνει «να φέρει εις τελείωσιν», είναι αυτό που τα δύο προφητικά βιβλία επιτελούν το ένα για το άλλο. Οι επτά βροντές, όταν αποσφραγίζονται στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ μετά τον Ιούλιο του 2023, φέρουν το εκεί μήνυμα εις τελείωσιν. Εκείνο που ανοίγει τις επτά βροντές είναι η αρχή του άλφα και του ωμέγα σε συνδυασμό με τη δομή της αλήθειας.

Οι «καιροί» των εθνών εκπληρώθηκαν το 1798 και αντιπροσωπεύουν δύο περιόδους των 1260 ετών, κατά τις οποίες πρώτα ο παγανισμός και κατόπιν ο παπισμός καταπάτησαν το αγιαστήριο και το στράτευμα. Όταν μετρούμε τον ναό, οφείλουμε να αφήσουμε εκτός την αυλή, και η αυλή εκτείνεται έως το 1798, αλλά μετά το 1844, χρόνος πλέον δεν υπάρχει. Σήμερα, τα 1260 έτη απλώς αντιπροσωπεύουν μια χρονική περίοδο που προσδιορίζει τη διάκριση μεταξύ του ναού και της αυλής. Για τον λόγο αυτό, από τις 18 Ιουλίου 2020 έως τον Ιούλιο του 2023, η καταπάτηση ολοκληρώθηκε. Το να μετρηθεί ο ναός σήμερα, σε συνδυασμό με τις επτά βροντές που αντιπροσωπεύουν μια οριοθέτηση γεγονότων τα οποία έλαβαν χώρα υπό τα μηνύματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, είναι το έργο που ανατέθηκε στον Ιωάννη. «Το μεγάλο μας έργο» είναι να «συνδυάσουμε» τα μηνύματα των τριών αγγέλων, προσδιορίζοντας έτσι ένα προφητικό έργο που δεν είχε επιτελεσθεί σε προγενέστερη διαθηκική ιστορία και πολύ σπάνια επιτελείται ακόμη και τώρα. Όταν αφήνουμε εκτός την αυλή που αντιπροσωπεύει τους καιρούς των εθνών, αφήνουμε εκτός τα 1260 έτη του παπικού διωγμού, τα οποία έληξαν στον καιρό του τέλους, το 1798.

Ο ναός που ανεγέρθηκε επί σαράντα έξι έτη στην ιστορία των Μιλλεριτών προσδιορίζει έναν ναό που ανεγείρεται από τον Ιούλιο του 2023 έως λίγο πριν από τον νόμο της Κυριακής. Αυτή η ιστορία είναι η περίοδος των επτά βροντών, «μελλοντικά γεγονότα», τα οποία «θα», όχι θα μπορούσαν, «αποκαλυφθούν κατά τη σειρά τους».

Όταν συνδυάζουμε την ιστορία του πρώτου αγγέλου με εκείνη του δευτέρου, διαπιστώνουμε ότι η ιστορία αρχίζει με μία άλφα απογοήτευση και τελειώνει με μία ωμέγα απογοήτευση. Όταν

ευθυγραμμίζουμε τα προφητικά ορόσημα στην ιστορία του πρώτου αγγέλου από το 1840 έως τις 19 Απριλίου 1844, με τα ορόσημα του δεύτερου αγγέλου, ο οποίος έφθασε κατά τον καιρό εκείνο και συνέχισε έως την έλευση του τρίτου στις 22 Οκτωβρίου 1844, έχουμε δύο περιόδους οι οποίες αμφότερες αρχίζουν και τελειώνουν με την έλευση ενός αγγέλου. Η ιστορία από τον πρώτο έως τον δεύτερο απεικονίζει την ιστορία από τον δεύτερο έως τον τρίτο.

Προφητική μαρτυρία ότι αυτή είναι έγκυρη εφαρμογή βρίσκεται στο άλφα και το ωμέγα της εφαρμογής. Δύο παράλληλες γραμμές, εφαρμοζόμενες μαζί, και η αρχή και το τέλος αμφοτέρων των γραμμών, προσδιορίζουν την άφιξη ενός αγγέλου. Έπειτα, όταν αυτές συνδυάζονται, γραμμή επί γραμμή, σε μία γραμμή, η αρχή σημειώνει την πρώτη απογοήτευση και το τέλος σημειώνει τη μεγάλη απογοήτευση. Μία περαιτέρω απόδειξη βρίσκεται στις αρχές του άλφα και του ωμέγα, οι οποίες προσδιορίζουν το τέλος ως μεγαλύτερο από την αρχή. Μία απογοήτευση άλφα, η οποία καταλήγει στη μεγάλη απογοήτευση ωμέγα, προσδιορίζει το μικρότερο και το μεγαλύτερο στοιχείο του άλφα και του ωμέγα.

Όταν αρχίζουμε από την 19η Απριλίου 1844 (την άφιξη του δεύτερου αγγέλου, η οποία οδηγεί στην άφιξη του τρίτου στις 22 Οκτωβρίου 1844), και έπειτα αρχίζουμε επίσης τη δεύτερη γραμμή στις 11 Αυγούστου 1840, η οποία καταλήγει στην 19η Απριλίου 1844, διαπιστώνουμε ότι η απογοήτευση της 19ης Απριλίου 1844 είναι τόσο το άλφα όσο και το ωμέγα της προφητικής γραμμής που προκύπτει από τον συνδυασμό της προφητικής γραμμής του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου.

Στο τέλος της περιόδου, έχετε τον τρίτο άγγελο να καταφθάνει μαζί με τον δεύτερο άγγελο, τυποποιώντας έτσι την 11η Σεπτεμβρίου και τις δύο φωνές του ισχυρού αγγέλου του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Οι δύο φωνές είναι αμφότερες τα μηνύματα του δεύτερου και του τρίτου αγγέλου, και αυτοί οι δύο άγγελοι άγγιξαν ο ένας τον άλλον στις 22 Οκτωβρίου 1844, και συναντώνται εκ νέου όταν οι δύο ιστορίες συναρμολογούνται γραμμή επί γραμμή.

Συναρμολογούμενες κατά αυτόν τον τρόπο, αντιπροσωπεύουν την ιστορία από την πρώτη απογοήτευση έως τη μεγάλη απογοήτευση, και το ορόσημο στο μέσον αυτής της ιστορίας κατά τον καιρό των Μιλλεριτών ήταν η κατασκηνοτική σύναξη του Έξετερ, όπου φανερώθηκαν δύο τάξεις προσκυνητών, που αντιπροσώπευαν την ανταρσία των μωρών παρθένων στην παραβολή, και προσδιόριζαν το μεσαίο ορόσημο ως ανταρσία.

Οι επτά βροντές αντιπροσωπεύουν την ιστορία των μηνυμάτων του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου, συνδυασμένων γραμμή επάνω σε γραμμή, πράγμα που κατόπιν προσδιορίζει μια ιστορία από την πρώτη απογοήτευση έως τη μεγάλη απογοήτευση στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η κατανόηση τού τι αντιπροσωπεύει προφητικώς αυτή η ιστορία ευθυγραμμίζεται απολύτως με το μήνυμα που παριστάνεται στο Δανιήλ δώδεκα ως σφραγισμένο έως τον καιρό του τέλους.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο, αλλά θα παραθέσω το τμήμα του τελευταίου οράματος του Δανιήλ το οποίο αναφέρεται μόνο στην απεικόνιση του λαού του Θεού στις έσχατες ημέρες από τον Δανιήλ. Σημειώστε, στο πλαίσιο του κανόνα της πρώτης μνείας, ότι στο πρώτο εδάφιο ο Δανιήλ ανήκει σε μια τάξη εκείνων που κατανοούν το όραμα. Το πρώτο πράγμα που

αναφέρεται στο όραμα είναι μια απεικόνιση του Δανιήλ ως ενός εκ των σοφών που κατανοούν, και τα τελευταία εννέα εδάφια αφορούν όλα τους σοφούς που κατανοούν κατά την εικοστή δεύτερη ημέρα.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Κύρου, βασιλέως τῆς Περσίας, ἀπεκαλύφθη λόγος εἰς τὸν Δανιήλ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐκλήθη Βαλτασάρ· καὶ ὁ λόγος ἦτο ἀληθινός, ἀλλὰ ὁ ὠρισμένος καιρὸς ἦτο μακρὸς· καὶ ἐνόησε τὸν λόγον, καὶ εἶχεν σύνεσιν τῆς ὀράσεως.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐγὼ, ὁ Δανιήλ, ἐπένθουν τρεῖς ὀλόκληρες ἐβδομάδες. Ἄρτον ἐπιθυμητὸν δὲν ἔφαγον, οὔτε κρέας οὔτε οἶνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου, οὔτε ἤλειψα καθόλου ἐμαυτὸν, ἕως οὔ ἐπληρώθησαν τρεῖς ὀλόκληρες ἐβδομάδες. Καὶ τὴν εικοστὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ πρώτου μηνός, ἐνῶ ἤμην παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, ὅστις εἶναι ὁ Ἰδδεκέλ, τότε ὑψωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ.

κάποιοι ἄνδρας ἐνδεδυμένοι λινά, τοῦ ὁποίου ἡ οσφύς ἦταν περιεζωσμένη με καθαρὸ χρυσάφι τοῦ Ουφάζ· τὸ σῶμα τοῦ ἐπίσης ἦταν σαν χρυσόλιθος, καὶ τὸ πρόσωπό του ὡς ὄψη ἀστραπῆς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὡς λαμπάδες πυρός, καὶ οἱ βραχιόνες τοῦ καὶ οἱ πόδες τοῦ ὅμοιοι στὴν ὄψη με στιλβωμένο χαλκὸ, καὶ ἡ φωνὴ τῶν λόγων τοῦ ὡς φωνὴ πλήθους.

Καὶ ἐγὼ, ὁ Δανιήλ, μόνος εἶδα τὴν ὄραση· διότι οἱ ἄνδρες ποὺ ἦσαν μαζί μου δὲν εἶδαν τὴν ὄραση· ἀλλὰ μέγας τρόμος ἐπέσει ἐπ' αὐτούς, ὥστε ἐφυγαν γιὰ νὰ κρυφθοῦν. Γι' αὐτὸ ἐμεῖνα μόνος, καὶ εἶδα αὐτὴν τὴν μεγάλη ὄραση, καὶ δὲν ἀπέμεινε δύναμη μέσα μου· διότι ἡ εὐμορφία μου μεταβλήθηκε μέσα μου σε φθορά, καὶ δὲν διατήρησα καμία δύναμη.

Ἄλλ' ἤκουσα τὴν φωνὴν τῶν λόγων αὐτοῦ· καὶ ὅτε ἤκουσα τὴν φωνὴν τῶν λόγων αὐτοῦ, τότε ἔπεσα εἰς βαθὺν ὕπνον ἐπὶ πρόσωπόν μου, με τὸ πρόσωπόν μου πρὸς τὴν γῆν. Καὶ ἰδοὺ, χεῖρ με ἤγγισε, ἥτις με ἔστησεν ἐπὶ τὰ γόνατά μου καὶ ἐπὶ τὰς παλάμας τῶν χειρῶν μου. Καὶ εἶπέν μοι,

Ἦ Δανιήλ, ἀνὴρ σφόδρα ἀγαπητός, νόησον τοὺς λόγους οὓς ἐγὼ λαλῶ πρὸς σέ, καὶ στήθι ὀρθός· διότι πρὸς σέ ἀπεστάλην τώρα.

Καὶ ὅτε ἐλάλησε πρὸς ἐμὲ τοῦτον τὸν λόγον, ἔστην τρέμων. Τότε εἶπέν μοι,

Μη φοβοῦ, Δανιήλ· διότι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποία ἐθεσες τὴν καρδιά σου νὰ ἐννοήσεις καὶ νὰ ταπεινωθεῖς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ σου, οἱ λόγοι σου εἰσακούσθησαν, καὶ ἐγὼ ἤλθα ἐξαιτίας τῶν λόγων σου. Ἀλλ' ὁ ἄρχων τοῦ βασιλείου τῆς Περσίας ἀνθίστατό εἰς ἐμὲ εἴκοσι μία ἡμέρας· ἀλλὰ ἰδοὺ, ὁ Μιχαήλ, εἰς ἐκ τῶν πρώτων ἀρχόντων, ἤλθε νὰ με βοηθήσει· καὶ ἐγὼ ἐμεῖνα ἐκεῖ μετὰ τῶν βασιλέων τῆς Περσίας.

Καὶ νῦν ἦλθον διὰ νὰ σε κάμω νὰ κατανοήσης τί θέλει συμβῆ εἰς τὸν λαόν σου ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις· διότι ἡ ὄρασις εἶναι ἔτι διὰ πολλὰς ἡμέρας.

Καὶ ὅτε ἐλάλησε πρὸς ἐμὲ τοὺς λόγους τούτους, ἔστρεψα τὸ πρόσωπόν μου πρὸς τὴν γῆν καὶ ἐσιώπησα. Καὶ ἰδοὺ, εἷς ὅμοιος πρὸς τὴν ὁμοιότητα τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων ἤψατο τῶν χειρῶν μου· τότε ἤνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ἐλάλησα, καὶ εἶπα πρὸς ἐκεῖνον ὡς ἴστατο ἔμπροσθέν μου,

Ἦ Κύριέ μου, διὰ τῆς ὀράσεως αἱ ὠδῖνές μου ἐπέστρεψαν ἐπ' ἐμέ, καὶ δύνάμιν οὐκ ἐκράτησα. Διότι πῶς δύναται ὁ δοῦλος τοῦ κυρίου μου τούτου νὰ λαλήσῃ μετὰ τοῦ κυρίου μου τούτου;

διότι, ὅσον αφορά ἐμένα, ἀμέσως δὲν ἀπέμεινε καμία δύναμη μέσα μου, οὔτε ἐμείνε σε μένα πνοή. Τότε ἦλθε πάλι καὶ με ἄγγιξε κάποιος που ἐμοιαζε στὴν ὄψη με ἄνθρωπο, καὶ με ἐνδυνάμωσε, καὶ εἶπε,

Ἄνθρωπε σφόδρα ἠγαπημένε, μὴ φοβοῦ· εἰρήνη σοι· ἴσχυε, ναί, ἴσχυε. Καὶ ὅτε ἐλάλησέ μοι, ἐνεδυναμώθην καὶ εἶπα· Λαλησάτω ὁ κύριός μου, διότι σύ με ἐνδυνάμωσας. ...

Σὺ δέ, ὦ Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους· πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει ἐνθένδε καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῆ.

Κατόπιν ἐγώ, ὁ Δανιήλ, κοίταξα, καὶ ἰδοὺ, στέκονταν ἄλλοι δύο, ὁ ἓνας ἀπὸ τῆς μίας ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τῆς ἄλλης ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Καὶ ἓνας εἶπε πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λινά, ὁ ὁποῖός ἦτο ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ: Ἐως πότε θὰ εἶναι τὸ τέλος αὐτῶν τῶν θαυμασίων;

Καὶ ἀκούσα τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λινά, ὁ ὁποῖός ἦτο ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ὅταν ὑψώσῃ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα καὶ τὴν ἀριστεράν αὐτοῦ χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ὤμοσε εἰς Ἐκεῖνον που ζῆ εἰς τοὺς αἰῶνας ὅτι θὰ εἶναι εἰς καιρόν, καιροὺς καὶ ἡμισυ καιροῦ· καὶ ὅταν συντελέσῃ νὰ διασκορπίσῃ τὴν δύναμιν τοῦ ἁγίου λαοῦ, πάντα ταῦτα θέλουσι τελειωθῆ.

Καὶ ἤκουσα, ἀλλὰ δὲν ἐνόησα· τότε εἶπα· Κύριέ μου, ποῖον θὰ εἶναι τὸ τέλος τούτων;

Καὶ εἶπε: Ὑπάγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ εσφραγισμένοι ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ τέλους. Πολλοὶ θὰ καθαρισθῶν καὶ θὰ λευκανθῶν καὶ θὰ δοκιμασθῶν· ἀλλὰ οἱ ἀσεβεῖς θὰ πράττουν ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς ἀπὸ τῶν ἀσεβεῖς θὰ ἐννοήσῃ· οἱ δὲ σοφοὶ θὰ ἐννοήσουν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν θὰ ἀφαιρεθῆ ἡ παντοτινὴ θυσία καὶ θὰ στηθῆ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, θὰ εἶναι χίλια διακόσια ἐνενήκοντα ἡμέραι.

Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος που ἀναμένει καὶ φθάνει ἕως τῶν χίλιων τριακῶσις τριάντα πέντε ἡμέρας.

Σὺ δὲ πορεύου ἕως τοῦ τέλους· διότι θὰ ἀναπαυθῆς καὶ θὰ σταθῆς εἰς τὸν κληρὸν σου ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν. Δανιήλ 10:1–18· 12:4–13.